

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

№ 3 (64) березень 2010 р.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

високопреосвященнішого Михаїла, архієпископа Луцького і Волинського,
боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім вірним Волинської єпархії
Української Православної Церкви Київського Патріархату

Христос воскрес! Дорогі брати і сестри!

Сьогодні весь православний світ святкує великий день Воскресіння Христового – як запоруку перемоги правди і світла, торжества життя над темними силами пекла і зла. Нині радість воскресіння Спасителя святкує світ видимий і невидимий. «Христос воскрес!» – співають ангели на небі. «Воістину воскрес!» – вторять їм люди на землі.

Яким чином сталася ця подія? Євангелісти нічого не говорять про це, бо ніхто з них не бачив, як воскрес Господь і як Він вийшов із гробу. Воскресіння Христове, подібно до народження Його від Діви, залишається таїною. «Не зрозуміли, як Ти втілюєшся, безтілесні Твої ангели, не почули, коли Ти воскрес, воїни, що Тебе пильнували», – співає свята Церква.

Ми бачимо воскресіння Христове не тільки очима віри, але й очима апостолів, жінок-мироносиць і тих, що лицем до лица розмовляли з Ним, воскреслим, приймали з Його рук їжу і торкалися до Нього. Христос через тих, хто Його бачив, залишив свідчення істини Свого воскресіння. Бувши очевидцями, апостоли записали в Євангеліях і Посланнях про явлення воскреслого Христа, і радість бачення Його через Писання дійшла й до нас.

Минуло двадцять століть із того часу як радість воскресіння Христового осяяла світ. Відтоді ця благодатна вістка радості, миру, любові передається з уст в уста, від покоління до покоління. Вона дійшла й до нас, і ніщо не може похитнути в нас радість від неї, у тому скарб кожного християнина.

Свята Пасха – свято усього Християнства. Але ніде воно не є таким світлим і таким радісним, як у Православній Церкві. І ніде воно не святкується так велично, як в Україні. Пасхальна ніч з її захопливою радістю переносить нас у життя майбутнього віку, в нову радість, радість вічну.

Воскресіння Христове – джерело й основа нашої віри, надії і любові. Воно дає нам бадьорість і силу, надихає нас на християнське життя. У час смутку і скорботи, коли ми переживаємо смерть наших близьких, воскресіння Христове вселяє в наші серця велику надію, єднає живих і померлих в одну сім'ю, спонукає нас боротися з гріхом.

Воскресіння Христове є запорукою передвіщеного Господом загального воскресіння мертвих. Тіла померлих людей знову з'єднуються з душами своїми, оживуть і будуть духовними, як Тіло Христове після воскресіння, і безсмертними. Усе це станеться всемогутньою силою Божою.

Загальне воскресіння – це майбутня дія Творця, але після воскресіння Христа ті, що завершили своє земне життя у вірі й надії на Божу милість, не сходять до пекла, а йдуть до Царства Небесного, де нема ні скорботи, ні страждання, а вічне блаженне життя.

Ми віримо, що Ісус Христос не тільки наш Божественний Учитель, але Він – Бог всемогутній, Який силою Свого Божества на третій день воскрес із гробу. Воскресіння Христове – це найвище з чудес, які творив Господь наш Ісус Христос у дні Свого земного подвигу, найвище свідчення про Його Божество.

ВОЛИНСЬКІ ІКОНИ

Образ «Воскресіння Господнє – Зішестя до аду». Перша половина XVII ст. Походить із храму села Проходи Ратнівського деканату. Матеріали: дерево (липа), левкас (грунт із крейди і клею), темпера, золочення на орнаментованому тлі. Реставрована у 1991 році підприємством «Скіфія» у Києві, експонується в Музеї волинської ікони.

Усі чотири євангелісти сповідають про воскресіння Ісуса Христа як про факт зникнення тіла Спасителя з гробу, виявлений жінками-мироносицями. Тому в ранньохристиянські часи Воскресіння позначалося сценою приходу жінок із посудинами, наповненими миром, до гробу і ангела, який сповіщає, що Христос воскрес.

Але у II ст. став відомим літературний твір, названий «Євангелієм Никодима». Візантійське християнське мистецтво, спираючись

на це апокрифічне «Євангеліє» (визнано Церквою допустимим для домашнього читання), виробило іконографію образу «Зішестя до пекла». У ньому в чіткій формі передано зміст воскресіння Господнього: перемогу над смертю і спасіння віруючих від тлінності й пекельної безодні. З Візантії цей образ прийшов на Русь. Зберігся, зокрема, у розписах Софії Київської.

Волинський образ із села Проходи позначено непровінційною вишуканістю і святковою піднесеністю містичного дійства. У композиції візантійського канону відчувається відблиск культури Ренесансу. Зокрема, автор ікони професійно володів технікою «сфумато», коли на основу темперного живопису наносилися тонкі шари кольорових лаків або олійних фарб, чим досягалися ніжні напівтони у передачі об'єму на ликах святих.

Ікона «Воскресіння Господнє – Зішестя до аду». Докладніше про неї – нижче

Воскресіння Христове настільки важлива подія, що апостол Павло визначає ним істинність усього християнського вчення: «Якщо і Христос не воскрес, то й проповідь наша марна, марна і віра ваша» (1 Кор. 15:14). Він навчає, що у воскресіння Христове треба вірувати, щоб спаситися: «Якщо вустами твоїми будеш сповідувати Ісуса Господом і серцем твоїм вірувати, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся...» (Рим. 10:9).

Великодня радість, радість Воскресіння має бути в душі християнина завжди, але зберегти її може тільки чисте й непорочне серце. Духовна радість досягається ціною духовного подвигу. Та путь, якою вела нас свята Церква до світлоносного свята Пасхи, є образ такого подвигу і сходження. У час Великого посту Церква закликала нас до покаяння в гріхах, до оновлення розуму й серця, повернення до свого Небесного Отця, до залишеного нами Отчого дому. У дні Страсного тижня вона відкрила нам у хресних стражданнях і смерті безмірну любов Божу до грішної людини і тим самим нагадала нам, що людський рід може спаситися тільки жертвованою любов'ю. Радість Воскресіння Христового – завершення і наслідок цього подвигу. Цю радість ми відчуваємо навіть у відроджуваній красі Божого світу, в навколишній природі, яка прокидається від зимового сну.

Воскресіння Христове дарувало людині повну радість у Бозі. Людині відкрився новий світ – святості, істини і блаженства. Людина сподобилася прийняти благодатні дари Святого Духа, дар усиновлення Богом і високе призначення – стати храмом Божим, оселею Святого Духа.

Дорогі брати і сестри! Від усієї душі вітаю вас зі святом Воскресіння Христового. Зичу вам родинного щастя, доброго здоров'я і всього того, що кожен мріє отримати як дар від воскреслого Христа.

Щиро вітаю із величним і радісним святом голову Волинської обласної державної адміністрації Миколу Романюка, голову Волинської обласної ради Анатолія Грицюка, Луцького міського голову Богдана Шибу, голів районних державних адміністрацій, міських, сільських і селищних рад. Молитовно бажаю мудрості, злагоди, терпіння і допомоги Божої в їхньому відповідальному служінні перед Богом і народом.

Нехай Господь наш Ісус Христос, Який воскрес із мертвих, оберігає нас у мирі й братолюбстві, єдності й любові, дарує нам пасхальну радість, пошле українському боголюбивому народові добробут, а українському Православ'ю – якнайшвидше об'єднання в єдину Помісну Церкву.

Благодать Господа нашого Ісуса Христа і християнська любов, яка є основою життя на землі й у вічності, нехай завжди перебувають з усіма вами.

Христос воскрес! Воістину воскрес!

3 ласки Божої

+ *Михайло*
архієпископ Луцький і Волинський

У верхній частині зображено гори – умовне позначення тверді земної, а прірва між ними – бездна пекла. У центрі композиції над дверима аду стоїть Цар слави – воскреслий Христос. У лівій руці Він тримає білий сувій, правою – підіймає з пекла Адама. Лик праотця виражає здивування силою Ісуса. Христос сповнений співчуття і всепрощення. Зліва від Нього праматір людська Єва у глибокій духовній напрузі й надії чекає своєї черги.

У роздумах про чудо воскресіння, яке щойно сталося, стоять царі Давид і Соломон, пророк Мойсей зі скрижальми Законів. За ними – «подвижник пустелі» Іван Предтеча. Лики і голови на задньому плані передають незлічиму кількість воскреслих.

Червоний колір хітона Ісуса символізує страдницьку жертву, принесену для спасіння роду людського. Його гіматій (плащ) пе-

редає присутність Божественного світла. Еліпсоподібний ореол довкола постаті Ісуса (так звана мандорла – з грецької «слава») є «світлом від світла», яке Ісус Христос приніс у п'ятому пекла.

Між скелями на обрії зображено замок із червоними і зеленими дахами. Це водночас образ старозавітного Єрусалима і символ небесного Єрусалиму, тобто Раю. У цьому зображенні, можливо, використано замальовку українського міста, улюблений мотив галицько-волинських іконописців. Імовірно, що ця ікона вийшла з майстерні найвидатнішого художника Львова перших десятиліть XVII ст. Федора Сеньковича, який мав зв'язки з Волинню і вивчення творчості якого лише почалося.

Лариса ОБУХОВИЧ,
художниця-реставраторка
обласного краєзнавчого музею

Наша газета – у Вашу скриньку

Боголюб'язний читачу! Наш часопис – надійна підмога та корисний засіб у духовному житті православного християнина. Аби ця найпопулярніша волинська релігійна газета надходила Вам додому – випишіть її у будь-якому поштовому відділенні області, почина-

ючи з будь-якого місяця. Вартість одного примірника з доставкою – 1 грн 63 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталозі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

НЕ ПОКЛОНІТИСЯ ЗВІРУ

Побоювання щодо податкового коду безпідставні: справжнього християнина ніщо не може відлучити від Бога

Запитання

Чому деякі віруючі люди відмовляються від ідентифікаційних номерів?

Відповідає протоієрей Віталій Собко

Виходячи з церковного віровчення про останні часи, другому пришестю Христа передуватиме панування антихриста. Цей час буде позначений масовим відходом від Бога. Антихрист певним чином та певними засобами поширюватиме своє панування і йому поклонятимуться, як Господу.

Про так звану печатку антихриста в Одкровенні Йоана Богослова зазначено, що звір із землі, лжепророк антихриста «зробить те, що всім, малим і великим, багатим і вбогим, вільним і рабам буде начертання на праву руку їх або на чоло їх, і що нікому не можна буде ні купувати, ні продавати, крім того, хто має це начертання, або ім'я звіра, або число імені його» (Одкр. 13:16–17). А «хто поклоняється звірові і образу його і приймає начертання на чоло своє або на руку свою, той питиме вино гніву Божого...» (Одкр. 14:9–10).

Тому багато хто з вірян ідентифікацію в будь-якій діяльності – чи то в господарській, чи в сфері сплати податків та збору інформації про людину як таку – вбачає наближення останніх часів. Тобто часів обмеження людської волі й тотального контролю над нею. Усі ці побоювання полягають в озна-

ках наближення до кінця світу.

Але ідентифікаційні номери самі по собі не становлять загрози, нічого поганого й нічого доброго в собі не містять. Це всього-на-всього номери. Боятися ж треба свідомого відречення від Бога і свідомого поклоніння антихристу.

Ось як, наприклад, сказав у доповіді на пленумі Синодальної богословської комісії РПЦ (19–20 лютого 2001 р.) ігумен Андроник (Трубачов):

«Прийняття печатки антихриста пов'язано з таким гріховним життям, яке незалежно від того начертання веде до загибелі. Насильне технічне чи медико-біологічне накладення цієї печатки не може відлучити від Христа віруючу в Нього людину, яка живе за Його Заповідями. Тим більше, якщо вона не усвідомлює того насильства.

Протягом своєї історії Церква жила в різних державних системах. Християни підкорялися громадянським постановам, пов'язаним із військовим обов'язком, реприсом і збором податків, навіть якщо ці приписи позначалися поганськими символами й написами. Мученики ж Христові відмовлялися брати участь у громадсько-релігійних святкуваннях Римської імперії тоді, коли це було пов'язано з їх безпосередньою участю в релігійному культі, жертвоприношенні.

Заходи ж, які проводять податкові органи, використовуючи ідентифікаційні номе-

ри, не містять у собі релігійного культу».

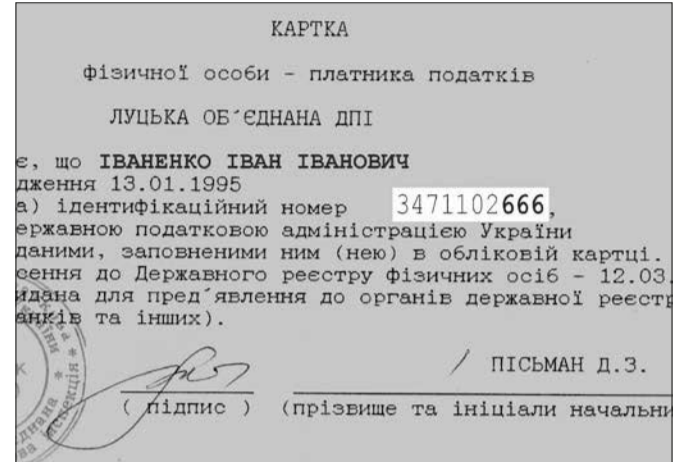
Так склалось, що значна частина людей, котрі відмовилися від ідентифікаційного номера, – це прихильники Московського Патріархату. І навіть Священні Синоди РПЦ та УПЦ МП розглядали це питання, неодноразово зверталися зі спеціальними посланнями до влади, аби розглянути альтернативні способи щодо сплати податків. Для прикладу, використовувати не спеціальні числа, а паспортні дані. Адже постає запитання, чому слід обирати саме такий спосіб організації сплати податків. Є інші способи ідентифікації платника, не обов'язково треба присвоювати людині спеціальний номер, як у концтаборі, ігнорувати її християнське ім'я.

Разом із цим – відкритим, на мою думку, – питанням у Київському Патріархаті міркують і над дотичним.

Держава ставить собі за ціль узяти на облік кожен людину, її дані. Занепокоєння з цього приводу православних християн безпідставні, адже людська свобода – дар Божий. Громадяни делегують державі, щоб вона забезпечувала співжиття людей на

тій чи іншій території. Але коли держава береться обмежити права своїх громадян, їхні свободи внаслідок таких нововведень, то виникає протиріччя. Потрібно щось обирати: або держава головніша, а люди другорядні, тобто саме вона має зручніший для себе спосіб керування людьми, або люди все ж такі вбачають у цьому певні обмеження для себе та певну небезпеку в майбутньому і відстоюють право на свободу.

Ми як істоти мислячі, розумні та віруючі,

чі, намагаємося сприймати все, що відбувається у світі, через призму нашої релігії. Вона нас навчає остерігатися того, що може завдати нашій душі зла, того, що може її пошкодити, відвернути від Бога. Церква попереджає про ознаки, що відбуватимуться наприкінці цього світу. Відповідно, віруючу людину не можуть не турбувати подібні речі, котрі мають натяки на апокаліптичні ознаки.

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

СВЯТІ

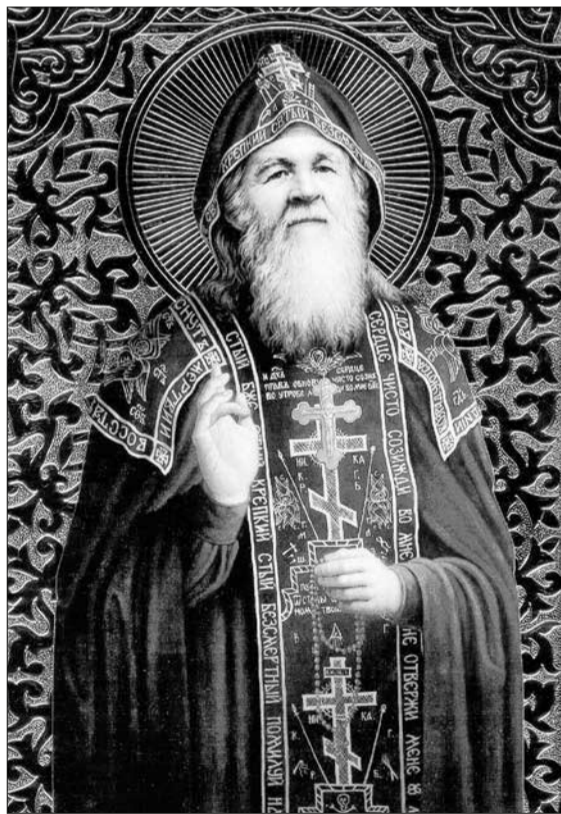
СВЯТИЙ ЛІКУВАВ ПОВСТАНЦІВ

Про маловідомі факти з життя преподобного Амфілохія Почаївського повідомила 27 лютого газета «Україна молода» з посиланням на свідчення колишньої бандерівської зв'язкової, секретарки легендарного командування штабу «УПА–Південь» Енея, а нині мешканки Почаєва Марії Антонюк, яка з дитинства знала святого.

Вона розповіла, що в березні 1945 року неподалік Почаєва чернець Йосиф (у миру Яків Головатюк) неодноразово допомагав лікувати повстанців. При цьому приховував, що він монах. Що ж до політичних поглядів старця, то М. Антонюк стверджує: «Він глибоко не вникав у ці питання, проте говорив так: „Є нація українська, і повинна бути держава українська“. Звісно, про такі речі о. Йосиф міг говорити не з усіма – тільки з тими людьми із підпілля, які були з ним пов'язані і яким він найбільше довіряв. Також отець повторював: «Я весь час молюся, і моя молитва сильна. Скільки я буду жити, стільки помолитимуся за тих наших дітей, що полягли, і котрі вціліли, і за тих, які страждають на засланні. Я за всіх вас молюся».

На підтвердження слів цієї жінки кореспонденту «УМ» вдалося віднайти ще декілька вагомих фактів, як-от документ з архіву, автором якого був старший оперуповноважений управління КДБ по Кременецькому району капітан Черкасенко. Копію «справки» показала людина, яка вже трива-

лий час досліджує життєпис преподобного Амфілохія Почаївського, – кінорежисер і сценарист Віктор Підгурський, мешканець Кременця. Документ цінний тим, що зачіпає важливі моменти світогляду та біографії старця.

Зустріч Черкасенка з волинським святим відбулася влітку 1963-го. Кадебіст навідався до о. Йосифа з вимогою, аби той припинив церковні відправи у своєму домі. Старець-цілитель мешкав у Малій Іловиці, куди змушений був перебраться з Лаври через вороже ставлення до нього деяких інших монахів. Як занотовано в довідці, чернець згадав про своє вимушене вислання й перед Черкасенком: «Меня вигнали из лавры, а сейчас и здесь не дают мне спокойно жить, но я не боюсь никаких преследований и ради веры могу пойти и в тюрьму, и на смерть». При тім додав: «Большевики убивали без разбору всех, кто был одет в одежду монаха или священника. Большевики уничтожили много и других людей – евреев и украинцев». Будь-який текст ми можемо зрозуміти тільки в контексті, а суспільно-історичний контекст «довідки Черкасенка» нам відомий: більшовики, слідом за царатом, нищили українців як націю, насамперед репресуючи інтелігенцію, селянство та повстанське підпілля на Західній Україні.

Цікава й інша деталь із життя святого. У селі Мала Іловиця, звідки преподобний Амфілохій родом, згідно з деяки-

ми довідниками, народився й дітяк ОУН-УПА Яків Головатюк. Питання, чи належав він до тієї ж родини Головатюків, що і Яків-Йосиф-Амфілохій, має стати предметом для нових пошуків.

Як випливає з довідки, у розмові з Черкасенком отець заявив, що цей кадебіст прийшов убити його. Судячи з усього, земний шлях преподобного урвався саме стараннями радянських каральних органів.

У 1962 році старця запхнули до психіатричної лікарні після того як він разом із паствою став на захист Троїцького собору Почаївської лаври. Влада намагалася закрити його силою, яка, за словами Підгурського, й помістила старця в божевільню.

Потім за завданням «органів» о. Йосифа намагався вбити рідний племінник.

Після чергового побиття, коли старця викинули за селом посеред болота, цілитель одужав, знову став пророкувати й уздоровлювати. Згодом прийняв ще суворішу чернечу обітницю – велику схиму – з ім'ям Амфілохій.

Останнім випробуванням для старця, відповідно до церковної версії, стала підіслана до нього послушниця Ганна, співробітниця Київського музею атеїзму. Працюючи на кухні, вона додавала монахові в їжу отруту, вбиваючи його день у день. (Водночас існують письмові твердження родичів послушниці Ганни, яка померла наприкінці 1990-х, що вона не вбивала о. Йосифа).

...1 січня 1971-го отця Амфілохія не стало. Тисячі мирян з'їхалися на його похорон. Через 31 рік – 22 квітня 2002-го – трауна, облачення і тіло розкопаного святого старця були такими, неначе його поховали тільки вчора. Тож у 2002 році Почаївська Свято-Успенська лавра возвеличилася новим святым – преподобним Амфілохієм.

До речі, благословення мирянам на відвідини могили Амфілохія дав тодішній благочинний лаври Яків (Панчук), який згодом став митрополитом Луцьким і Волинським Київського Патріархату.

Підготувала Валерія ЛЕСЮК

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

Чому згасає любов? Як її відродити?

Усі ми добре розуміємо, наскільки дороговартісне тепер будівництво. Але чи знаємо, що потрібно для будівництва особистого душевного храму, який повинен бути зведеним на фундаменті любові й Божої справедливості? Кошти – у нашому серці: або вони є, або їх немає. Якщо не цінуємо те, що маємо, то й любов утрачаємо через за-

здрість. І звідси – різні погляди на життя. Це помилка, коли на перше місце у житті ставимо не духовність, а більше віддаємо себе матеріальному забезпеченню. Чи знаходимо час для церкви у свята й неділі? Не забуваймо, що віра в Бога – це та віра, яка заважається через добрі вчинки, спрямовує нас на дорогу любові. Часто ж трапляється: коли віра заховається за матеріальними цінностями, тоді в серці настає холод і бай-

дуїсть, а любов згасає. Гордість і насолода тільки від багатства матеріального – це невід'ємна частина спокуси, яка відхиляє від Бога і перешкоджає відвідувати храм для молитви. Від слухання Божого Слова ми навчаємось і пізнаємо свої помилки. Лише через покаяння отримуємо очищення від недобрих учинків і поганих слів.

Усі ми бажаємо Україні змін на краще. Чи забезпечить це державна влада, не знаємо.

Отож, у надії покладаймося і звертаймося з молитвою до Господа. Будьмо терпеливими, не ганьбімо один одного, не лихословимо і пильнуймо, щоби не впасти у гріх, тоді й відчемо внутрішні зміни. Хай у наших серцях проросте маленьке зернятко любові й добра, злагоди, тепла і миру!

Галина БОНДАРУК, Луцьк

ХРОНІКА

Закінчення. Початок на 2 стор.

но учнів 1–11 класів, переможців регіональних олімпіад, які вивчають предмети духовного-морального спрямування («Основи християнської етики», «Християнська етика в українській культурі» та ін.), а також усі бажуючі. Метою олімпіади є підвищення інтересу школярів до Святого Письма, виховання духовно багатой, національно свідомої особистості, залучення учнів до вивчення курсів духовно-морального спрямування, інформування педагогічної громадськості, батьків про ці предмети. Детальніше про умови конкурсу можна дізнатися за тел. 03654 3-05-97.

Не просто цитувати...

10 березня, як і щороку в день смерті Тараса Шевченка, священнослужителі й миряни обласного центру хресним ходом пройшли до пам'ятника Кобзареві і помолитися за упокій його душі. Архієпископ Михаїл, канцлер протоієрей Микола Цап, декан кафедрального собору Святої Трійці протоієрей Микола Нецькар, ректор Волинської духовної семінарії протоієрей Ігор Швець, старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкорований, духовенство собору й луцького міського деканату відслужили заупокійну літію. Архієрей виголосив проповідь, у якій, зокрема, сказав: «Ми все цитуємо Шевченка... Проте справа в тому, щоб жити за його словами. Нині в Україні, як сказано в Євангелії, жниво велике, та женців мало. Тож ми, свідомі українці, маємо працювати на цій ниві так, щоб із кожним днем наближатися до мрії Кобзаря – заможної і побожної України», – зазначив високопреосвященний.

Такі ж богослужіння відбулися по всіх деканатах єпархії, зокрема у Володимирі, де панахиду очолив районний декан протоієрей Євген Шевчук.

У духовній консисторії

На початку березня колегія з рецензування й експертної оцінки Видавничої ради РПЦ оприлюднила список видань, які не рекомендовано для розповсюдження в мережі церковних книгарень Московського Патріархату. Ця подія посилює дискусію православних книговидавців та інших зацікавлених як у Росії, так і в Україні. Суперечки тривають ще з кінця минулого року, коли Священний Синод РПЦ вирішив упорядкувати в своїй Церкві поширення літератури та іншої інформаційної продукції. На сайтах активно обговорюють доцільність обраних механізмів упорядкування, недоліки самого процесу рецензування тощо.

Небезпека, що видання не зовсім православного змісту може потрапити в церковну книгарню, є не тільки в Московському Патріархаті, але, звісно, й у Київському. Як цю проблему вирішують у нашій Церкві та, зокрема, на Волині?

Голова Інформаційно-видавничого центру єпархії (ІВЦ) протоієрей Віталій Собко вважає, що загалом ця ініціатива Синоду РПЦ схвальна, бо церковні книгарні справді треба очищати від псевдоправославної літератури. Але механізм рецензування й експертної оцінки, очевидно, неправильний і нереальний. Тому складності книговидання в Московському Патріархаті можуть бути значними.

Щодо того, як вирішують сьогодні ці проблеми у Волинській єпархії, о. Віталій зазначив: «Єпархіяльні ЗМІ регулярно повідомляють про видання, які варто придбати кожній парафії, кожній православної родині, а також про ті, яким не місце в храмі. Крім того, у нас є цензор – проректор Волинської духовної семінарії кандидат богословських наук Василь Лозовицький. Він зобов'язаний опрацьовувати все, що готується до друку видавничим відділом єпархії «Ключі», окремими парафіями чи священнослужителями. Також цензор із благословення архієпископа Луцького і Волинського Михаїла рецензує сумнівні з точки зору православного віровчення книги, які пропонують поширювати в церк-

АМВОН

ЗА ПРИКЛАДОМ МАРІЇ

Слово на свято Благовіщення*

Закінчення. Початок на 2 стор.

лі Божій, бо Господь благословляє нас народитися на радість і на щастя, а не на труднощі. Так само з книги Буття бачимо, як Адам і Єва раділи життю і прославляли Бога, однак учинили наперекір волі Господній та зірвали заборонений плід. Тому були вигнані з Раю. Від того жінка народжує в муках, а чоловік заробляє на хліб і поті чола. Ось результат спротиву волі Божій.

Якби ми жили по Євангелії, уявіть, яке було б життя на землі! Не стається так, проте ми повинні прагнути цього. Тому Господь і прийшов у світ, щоб показати людині, яким шляхом вона повинна йти на землю. Правильною дорогою, яка дасть можливість бути щасливим тут і наслідувати Царство Небесне. Тому радість Благовіщення – відкриття можливості рухатися вперед, знайти порозуміння, взяти за приклад смирення та послух, які проявляє Пресвята Богородиця. Кожного разу, коли ми стоїмо перед іконою Богородиці і звертаємося до Неї як до Матері Ісуса Христа, чому б тоді нам не згадати її життєвий шлях – як Вона пройшла його, її вчинки, що Вона говорила? Тому треба подякувати Богові за те, що Він дав нам можливість дожити до цього дня, шанувати це свято.

Нехай кожен себе запитає: «Чи правиль-

но я живу? Чи я розумію, що означає для мене свято Благовіщення?» Хай Господь відкриє нам сприйняти це свято і відповідати на це питання згідно з євангельськими істинами. Нехай це свято буде духовним і піднесеним! Що таке щастя? Це, напевно, те, що й описати неможливо. Є такий вислів:

«Щастя – це піднесений стан душі в певному проміжку часу: секунді, годині та всьому життю». Тому я бажаю вам цього відчуття щасливості, щоби секунди перетворювалися на хвилини, години щастя, і ви прожили до глибокої старості, незважаючи на різні випробування. Я дякую Богові за дар життя, за труднощі. Бо коли тебе нічого не болить, як ти можеш зрозуміти, що таке здоров'я? Коли ти не маєш невдачі, як ти можеш зрозуміти, що таке удача? Коли ти все маєш, тоді важко щось зрозуміти. Але Господь, власне, цим і виховує нас, щоб дати зрозуміти нам цю благодать земного життя і життя небесного. Нехай Господь благословить усіх нас щасливо прожити в радості духовній та в доброму здоров'ї.

+ Михаїл,
архієпископ Луцький і Волинський

* Виголошено 7 квітня 2009 р. в ковельському Благовіщенському соборі

РОЗДУМИ

ПІДМІНА ЦІННОСТЕЙ

«Безпечний секс» чи висока моральність?

Багато хто обурюється з приводу сучасного телебачення: ефір заповнений еротичним кінематографом. Людська натура схильна до того, щоб усьому знаходити виправдання. Подібне і в цій ситуації: немало людей стверджують, що цивілізація рухається вперед і певні моральні засади потребують корегування. Саме телебачення нав'язує думку про те, щоб у навчальні заклади ввели основи статевого виховання. Але все зводиться до того, щоб молодь отримала навички користування засобами контрацепції. Як приклад нам пропонують досвід розвинених європейських країн та США. Та чомуся замовчується, що «тотальне секс-просвітлення» американців уже дало плоди: навчені «безпечного сексу» підлітки заражаються набагато частіше, ніж не навчені (чи не так детально навчені) дорослі. Вочевидь, Америка це зрозуміла. У всякому разі, 1996 року президент США підписав закон, яким заборонено навчання американських школярів «безпечного сексу».

Сьогодні мусується думка, що навички використання протизаплідних засобів є нібито запорукою здоров'я та щастя в особистому житті. Та коли йдеться про механічні, хімічні контрацептиви та шляхи їх застосування, часто не вказується побічної дії, ба навіть більше – говориться про їхню немовбито абсолютну безпечність. Таким чином, у молоді формуються «контрацептивна ментальність», яка в сучасному світі вважається цілком «нормальною». Але замовчується той факт, що вірус СНІДу набагато менший від пор презерватива, тож він не є перешкодою для інфікування. Не кажуть і про те, що хімічні протизаплідні препарати порушують обмін речовин, а це сприяє збільшенню ваги тіла. Більше того, організм жінки, який має чітко встановлений Богом біоритм, перестає функціонувати природно. Він переналятовується на штучно встановлений «режим», що спричиняє кровотечі, позаматкову вагітність та ряд онкологій. Тож багато хто розплачується чи венеричними хворобами,

чи післяабортними травмами, чи викривленою на сексуальному ґрунті психікою.

Невже контрацептивні погляди були частиною української сімейної традиції? Очевидно, що наше суспільство потребує радикальних змін у сфері статевого виховання. Звісно, і школа не повинна стояти осторонь. Оскільки статевість – одна із граней людської особи, вона потребує належної уваги. Адже статевість – один із ключів розуміння Божого плану щодо людського життя, саме вона – причина любові двох осіб протилежних статей. І саме любов переконує жертву-

вати своїм егоїзмом. Контрацептивна ж свідомість, яка нині широко пропагується – загроза цій любові, робить з неї лише потяг, позбавлений відповідальності, а партнера – «інструментом» власного задоволення.

Сьогодні одна з найбагатших індустрій – контрацептивна. Ось і відповідь на запитання, чому так багато еротики на телебаченні: комусь дуже вигідно бачити молодь морально розбещеною, адже це входить у плани дуже великого бізнесу.

Звівши любов лише до сексуального задоволення, позбавивши її відповідальності, чи не позбавимо людину того, що робить її людиною? І чи робить це нас щасливими по-справжньому?

Ольга ПЛЯЧЕНКО,
вчителька основ християнської етики
Луцької ЗОШ № 24.
Ілюстрація Ольги ЖУРБИ

вах або, боронь Боже, які вже потрапили до них».

Голова ІВЦ визнав: на жаль, ці заходи не гарантують того, що в якомусь храмі християнин не придбає літературу, яка дещо суперечить віровченню Церкви. Тож треба працювати над вирішенням цієї проблеми, взяти до уваги досвід Видавничої ради РПЦ. Але, на його думку, не потрібно усі функції рецензування перекладати на синодальну установу. Краще все ж таки, коли елементарну роботу виконуватимуть досвідчені богослови при єпархіяльних управліннях, а вже у складніших випадках об'єкт дослідження слід скеровувати в загальноцерковний спеціальний заклад.

18 березня в облдержадміністрації відбулося чергове засідання Волинської ради церков (ВРЦ) за участю голови адміністрації Миколи Романюка, заступника облради Бориса Загреви. З благословення архієпископа Михаїла нашу Церкву представляв голова ІВЦ єпархії протоієрей Віталій Собко.

На засіданні, яке проходило під головуванням Римсько-Католицької Церкви, підбили підсумки різдвяного благодійного телерадіомарафону «Бог багатий милосердям». На зібрані кошти (72 731 грн) придбано побутову техніку. Її одержали 25 малозабезпечених сімей і родин, де проживають діти-сироти й напівсироти. Благодійникам, спонсорам, співorganizаторам марафону вручено подяки.

Також ВРЦ прийняла Звернення до волинян щодо Великого посту, у якому йдеться про значення цього періоду в духовному зростанні християн. Нагадавши, як треба правильно постити, Рада Церков звернулася до місцевої влади та всіх, хто організовує дозвілля, із закликом «не влаштовувати в Страсний тиждень не лише розважальних, але й інших заходів, які не відповідають духу Посту». У документі міститься і закликом до керівників засобів масової інформації «перенести усі розважальні програми на дні після Пасхи. Особливо це стосується 1 квітня, яке у цьому році припадає на Страсний четвер». Повний текст документа – на офіційному сайті єпархії.

Укінці засідання виступив о. Віталій. Він нагадав учасникам зібрання, що спільна діяльність конфесій дуже важлива і потрібна. Очевидно, що об'єднані зусилля різних Церков для вирішення гострих, насамперед морально-етичних проблем ефективніші, краще сприймаються і владою, і суспільством. Однак, – повідомив священник, – «духовна консисторія Київського Патріархату дещо засмучена тим, що Волинська рада Церков не повністю використовувала сприятливі умови для злагодженої праці. Інколи навіть складається враження: якби не традиція проводити щороку благодійний марафон, то ми б не відчували потреби збиратися». За словами о. Віталія, деякі члени Ради не делегують представників у робочу групу, не виявляють ініціативності. Це при тому, що ніхто не примушує до членства у цьому представницькому органі. Таке ставлення призводить до того, що навіть прийняті Радою Церков пропозиції не втілюються в життя вже на першій стадії – опрацювання на рівні робочої групи, а рішення з уже частковим виконанням – не знаходять подальшого розвитку до кінцевої мети.

Користуючись нагодою зібрання, представник Київського Патріархату закликав керівників об'єднаних релігійних організацій обміркувати свою діяльність у цьому напрямку і посилити її, а представників тих конфесій, які головуватимуть у Раді протягом наступних каденцій, – активніше координувати робочий процес та організувати втілення спільних рішень.

Інформаційна служба єпархії

Докладніше про ці та інші події – в інтернеті, на офіційному сайті www.pravoslavja.lutsk.ua у розділі «Новини».

ПІЗНАЄМО БІБЛІЮ

ПЕРШИЙ ДЕНЬ

«На початку створив Бог небо і землю. Земля ж була безвидна і порожня, і темрява була над безоднею, і Дух Божий носився над водою. І сказав Бог: нехай буде світло. І стало світло. І побачив Бог світло, що воно добре, і відокремив Бог світло від темряви. І назвав Бог світло днем, а темряву ніччю. І був вечір, і був ранок: день перший» (Бут. 1:1-5)

Нерідко віряни звертаються з проханням пояснити той чи інший уривок Святого Письма. Тож редакція відкриває нову рубрику, щоб розповідати читачам, як святі отці, богослови Православної Церкви тлумачать біблійні цитати.

Існує два тлумачення слів «на початку». На думку одних, наприклад, преподобного Єфрема Сирійського, – це хронологічна вказівка на початок створення видимих речей, а на думку інших, як-от блаженного Августина, – то відвертий показ предвічного народження від Отця Другої Іпостасі Трійці – Сина Божого, у Якому і через Якого було все створено. Так і написано: «Усе через Нього сталося, і без Нього ніщо не сталося, що сталося» (Ін. 1:3).

«Створив». Тут ужито єврейське слово «бара», яке означає «зробив із нічого», на відміну від інших єврейських слів – «асса» та «айцор», які означають «утворювати, робити з наявного матеріалу». Слово «бара» вживається всього три рази при описі творення світу: на початку – перший творчий акт, при створенні «душі живої» – перших істот і тварин, при створенні людини.

За вченням святих отців, після створення Неба – невидимого, ангельського світу – Бог створив з нічого, одним словом землю, тобто матерію, а з неї поступово увесь наш видимий світ: небо, землю і все, що на них.

«Безвидна і порожня». Ці слова можна охарактеризувати як темряву, безлад, тобто як певний хаос «безвидної речовини» (Прем. 11:18). Апостол Павло говорить: «...Небеса були споконвіку, і земля створена була словом Божим з води і водою...» (2 Пет. 3:5).

«І темрява була над безоднею». Безвидна і порожня, темрява над безоднею – то ніби певна паралель. Темрява і безодня разом, як і кожне слово окремо, – найдавніші символи неорганізованості, хаосу світу. Світ уже й був, і водночас була лише темрява над безоднею.

«І Дух Божий носився над водою». Дію Духа Божого на первісну матерію слід розумі-

ти як надання їй необхідної життєвості для майбутнього утворення та розвитку.

«Носився». У поясненні цього слова думки багатьох розходяться. Одні, як, наприклад, Єфрем Сирійський, розуміють тут просто вказівку на звичайний вітер. Інші, як святий Іоан Золотоустий, убачають дію ангелів чи інших якихось надрозумових сил. Треті, як святий Василій Великий, бачать дію Духа Божого. Останнє тлумачення найвірогідніше, бо єврейською слово «носився» має таке значення: обіймав собою усю речовину, немов птах розпростертими крилами обіймає і зігріває своїх пташенят. Таким чином, означено певний початок творчої дії Божої.

«І сказав Бог: нехай буде світло». Найглибше роз'яснив ці слова ап. Павло: «Бог, Який звелів, щоб із темряви засяло світло, осяяв наші серця, щоб просвітити нас пізнанням слави Божої в особі Ісуса Христа» (2 Кор. 4:6).

Творення світла було необхідною передумовою для виникнення майбутніх проявів на землі. Звідси, власне, й починається перший день творення. Світло – це початок світу, бо світло йде від Бога. Василій Великий сказав: «Перше Боже слово створило природу світла, розігнало темряву, розсіяло відчай, зробило веселішим світ».

«І побачив Бог світло, що воно добре». Світло тут виступає в значенні добра, яке є джерелом радості для людей. Відділення світла від темряви означає ніби відокремлення доброго в цьому первозданному світі від темного та хаотичного в ньому. «Побачив» – те ж саме, що і *пізнав*. Тому «побачив Бог світло» – значить: добре розрізняв його в темряві.

«І відокремив Бог світло від темряви». Бог не зруйнував первісну темряву, а лише встановив чітку періодичну зміну її зі світ-

ло від темряви, Бог «дає їм назви», вказуючи дню володіти світлом, а ночі – панувати над темрявою (у єврейській мові вислів «давати назви» означає «володіти»). Дехто говорить, що коли першим словом написано «вечір», то доба повинна починатися з вечора (Єфрем Сирійський). А Іоан Золотоустий каже, що відлік доби повинен іти від ранку до ранку.

«День перший». Бог міг би створити увесь світ в одну мить, та оскільки Він із самого початку хотів, щоб цей світ жив і розвивав-

ся поступово, то створив його не відразу, а протягом певних періодів часу, які в Біблії названі «днями». Але ці дні творіння не були нашими звичайними днями, бо Старий Завіт Біблії написано давньоєврейською мовою, у якій і день, і будь-який період часу називаються одним словом «іом». Але знати достеменно, які це були «дні» ми не можемо, тим більше, що нам відомо: «у Господа один день, як тисяча років, і тисяча років, як один день» (2 Пет. 3:8; див. також Пс. 89:5). Василій Великий говорить: «Отож, чи назвеш його днем, чи віком, висловлюватимеш одне і те ж саме поняття».

Неможливо людині достеменно зрозуміти чи з'ясувати, як відбулося створення світу. А потрібно просто вірити написаному, як сказав Василій Великий: «Нехай простота віри буде сильнішою за докази розуму».

Валерія ЛЕСЮК

Гравюра Ю. Ш. Карольсфельда

лом. Темрява виникла від тіні небесного тіла, тобто є наслідком якихось інших речей. Як говорить Василій Великий: «Тому світло як добре достойне бути творінням Божим саме по собі».

«І назвав Бог світло днем, темряву ніччю. І був вечір, і був ранок». Відокремивши світ-

ло від темряви, Бог «дає їм назви», вказуючи дню володіти світлом, а ночі – панувати над темрявою (у єврейській мові вислів «давати назви» означає «володіти»). Дехто говорить, що коли першим словом написано «вечір», то доба повинна починатися з вечора (Єфрем Сирійський). А Іоан Золотоустий каже, що відлік доби повинен іти від ранку до ранку.

ВАРТО ЗНАТИ

КОБЗАР У ПОЧАЄВІ

Восени 1846 р. Тарас Шевченко побував у Почаївській лаврі. Основною метою подорожі на Волинь і Поділля була робота в складі Археографічної комісії щодо збору матеріалів, зокрема народних переказів, пісень, даних про історичні пам'ятки (кургани, давні будівлі). Що стосується самого

Почаєва, то київський, подільський і волинський генерал-губернатор Д. Бібіков ставив перед Т. Шевченком конкретне завдання: зняти загальний зовнішній вигляд лаври, внутрішні особливості головного храму та малювати околиці з тераси.

Почаїв був містечком убогим, що не сла-

вився ні торгівлею, ні промислами. Тодішній кордон з Австро-Угорщиною проходив за шість верст від нього. Певний прибуток почаївцям приносили прочани, які прибували до лаври з різних кінців країни і зупинялися в будинках місцевих жителів.

До лаври в'їжджали через ворота алею, що вела на гору. При в'їзді ліворуч стояв кам'яний будинок архієрея, а праворуч – одноповерховий кам'яний готель з відкритою галереєю – балконом, звідкіль відкривався чудовий краєвид на околиці та кременецької гори. Шевченко представився наміснику лаври архимандритові Григорію (Немолоському) й оселився в цьому готелі. І вхід до монастиря, і архієрейський будинок, і готель добре видно на одному з прекрасних акварельних малюнків Шевченка.

Лавра мала чималу бібліотеку. Серед її 2000 томів були цінні стародруки. В архіві монастиря зберігалося багато документів XVII століття. Виконуючи завдання Археографічної комісії, митець, безсумнівно, цікавився цими книгами і документами.

Тарас Григорович із захопленням працював над малюнками лаври. Він навіть виконав аквареллю не три, як значилося в розпорядженні, а чотири малюнки: «Почаївська лавра з півдня», «Вид на околиці з тераси Почаївської лаври», «Почаївська лавра зі сходу» і «Внутрішній вигляд Почаївської лаври». Крім того, до нас дійшли два ескізи олівцем: «Почаївська лавра зі сходу» і «Собор Почаївської лаври (внутрішній вигляд)».

Як зазначають мистецтвознавці, Т. Шевченко в акварелях почаївського циклу вміло використовує світлотіні, відчувається вплив Рембрандта, але «український Рембрандт» пішов далі свого геніального попередника.

Дослідники відзначають ще одну характерну особливість Шевченка-художника: замальовуючи старовинні пам'ятки архітектури, він поєднував старовину з живою трепетною сучасністю. Пам'ятки старовини Т. Шевченко звичайно подає на тлі сучасного йому життя – з обідраними хатами, поламаними тинами, убогими міськими будівлями. І ще одна особливість: пейзаж у Шевченка завжди оживлений присутністю людини.

Тож малюючи Почаївську лавру з півдня, художник на передньому плані зобразив бідну хатку-мазанку під солом'яною стріхою, а поряд з нею – повітку і хлів. До хатки прилягають похилений тин з пустим подвір'ям і розчиненими ворітьми. Який різкий контраст із пишними, величними будівлями лаври!..

У Почаєві поет проводив і фольклорні розвідки. 20 жовтня Т. Шевченко записав тут українські народні пісні: «Гіля-гіля, селезень», «Ой пила, вихилила», «Ой у саду, саду».

Почаїв, без сумніву, справив значне враження на Тараса Григоровича, тому про це містечко ми знаходимо згадки у повісті «Близнець», поемах «Петрусь», «Варнак», «Невольник».

Водночас він бачив, як ця твердиня нашої віри перетворюється в інституцію російського офіційного Православ'я з усіма її вадами.

Священник Степан СТАРЕВИЧ, настоятель Пантелеймонівської парафії в Люблинці Ковельського районного деканату, кандидат богословських наук, викладач Волинської духовної семінарії

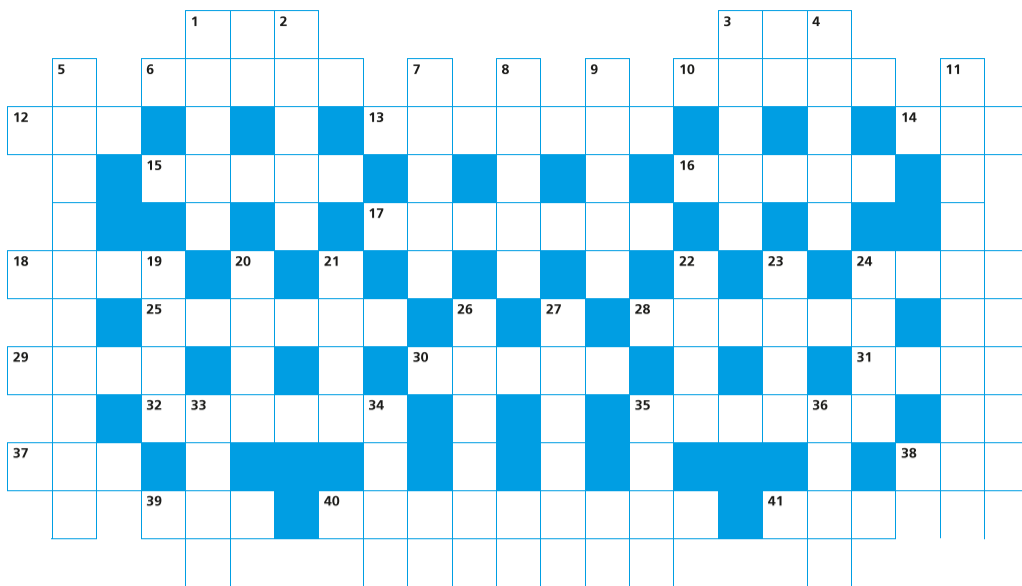
Т. Шевченко. «Почаївська лавра з півдня»

ХРЕСТИКІВКА

По горизонталі

6. Німецький художник, автор графічних творів на тему Одкровення. 10. Апостол поган. 12. «...і Слово було...» (Євангеліє від Йоана). 13. Спаси це місто Бог покликав пророка Йону. 14. Зображення обличчя на іконі. 15. Чоловічий голос. 16. Книга з П'ятикнижжя Мойсея. 17. Десять Заповідей. 18. Євангеліст, якому приписують створення першої ікони. 24. Цар, який погубив младенців у Віфлємі. 25. Хто очолив юдеїв під час їх виходу з єгипетського полону (церковнослов'янською вимовою)? 28. Одна з речей церковного інвентарю, що вживається для спалення ладану. 29. Богиня війни у древньогрецькій міфології. 30. Невелика гора чи пагорб. 31. Святилище античного храму. 32. Розкол у Церкві. 35. Єврейське слово, що означає: «противник», «ворог» (Євангеліє від Матфея). 37. Літера старослов'янського алфавіту. 38. Порядок, обряд (старовинна назва). 39. Друг і помічник апостола Павла; очолював Церкву на острові Крит. 40. Одна з наук про вчення Православної віри. 41. Річка, що впадає в Баренцеве море.

Відповіді надсилайте до 10 квітня включно (за поштовим штемпелем) на адресу редакції. За жеребом троє з тих, хто надасть правильні відповіді, одержать подарунки – духовну літературу.

Відповіді на кросворд у № 1 (62)

По вертикалі

1. Засновник Протестантизму. 2. Римський імператор, що поклав початок переслідуванню християн. 3. Йому приписують старозавітні псалми. 4. Притока річки Тибр. 5. Особа, яка несе послух у жіночому монастирі. 7. Місячний церковний збірник. 8. Синонім слова «благочинний». 9. Нижній одяг священників і левитів (Книга Вихід). 11. Один з вищих чинів єпископів. 19. Старозавітний пророк. 20. Медичні препарати. 21. Парламент у деяких європейських країнах. 22. Скриня для зберігання святих мощей. 23. Богослужбовий одяг священника. 24. Старозавітний пророк (церковнослов'янською вимовою). 26. Польський католицький храм. 27. Похідний юдейський храм. 33. Сухі гілки. 34. Перший чоловік. 35. Невеликий окремих монастир. 36. Сяння навколо голови святого.

Протодіякон Ярослав МІСЮК,
клірик кафедрального собору Святої Трійці

По горизонталі

5. Гоголь. 6. Франко. 10. Миро. 11. Антифон. 12. Сіль. 13. Ікона. 17. Тиара. 19. Притвор. 20. Нестор. 21. Медіум. 25. Сарепта. 26. Витязь. 27. Амін. 30. Шеол. 32. Варвара. 33. Адам. 34. Октава. 35. Осанна.

По вертикалі

1. Коло. 2. Коран. 3. Манна. 4. Ікос. 7. Дискос. 8. Цитата. 9. Клірос. 14. Ніневія. 15. Ареопаг. 16. Пошесть. 18. Індуїзм. 22. Єлисей. 23. Церква. 24. Ханаан. 28. Аврам. 29. Лазар. 31. Лука. 33. Анна.

Вітаємо І. М. Гороть із правильним розв'язанням січної христиківки. З цієї нагоди «Волинські єпархіяльні відомості» дарують Вам дві книжки – «Ідемо до Сповіді та Причастя» і «Пасії. Страсний хресний хід». Їх можна забрати в редакції за адресою, зазначеною внизу цієї сторінки.

священнику Орестові Піджарку, клірикові парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Нововолинську, 13 квітня – 25 років;
священнику Ігореві Фесині, настоятелю парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Нововолинську, 17 квітня – 30 років;
протоіерею Іванові Бонису, ковельському районному деканові й настоятелю парафії Великомученика Юрія Переможця в с. Дубова, 20 квітня – 40 років;
протоіерею Олегові Ткачусю, настоятелю парафії Апостола Филипа в Луцьку й клірика собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях, 21 квітня – 45 років;
священнику Олександрові Литвяку, настоятелю парафії Святителя Миколая Чудотворця в с. Мстишин Луцького райдеку., 23 квітня – 10 років священничого служіння.

Щиросердечно вітаємо священнослужителів! Божого благословення, міцного духовного й тілесного здоров'я та всіляких гараздів!

ВІТАННЯ

Ювілеї

Протоіерею Миколі Нецькару, деканові кафедрального собору Святої Трійці, 2 квітня – 15 років священничого служіння;
священнику Володимирові Конопку, настоятелю парафії Мучениці Параскеви-П'ятниці в с. Соснина Іваничівського дек., 3 квітня – 30 років;
протоіерею Богданові Якимю, настоятелю парафії Великомученика Юрія Переможця в Сенкевичівці Горохівського дек., 7 квітня – 20 років священничого служіння;
протоіерею Іванові Пахолку, настоятелю парафії Воздвиження хреста Господнього в с. Боратин Луцького райдеку., 8 квітня – 35 років;
священнику Олександрові Добровольському, настоятелю парафії Пророчиці Анни в Лукові Турійського дек., 8 квітня – 40 років;
священнику Миколі Гаківнику, настоятелю парафії Архістратига Михаїла в с. Конохи Локачинського дек., 11 квітня – 30 років;

ОГОЛОШЕННЯ

• Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуємо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на **духовні заняття протоіерея Юрія Близнюка**. Початок о 15 годині щонеділі.
• У Луцьку, по просп. Волі, 2 працює **єпархіяльний оптово-роздрібний склад-магазин**. Тут можна придбати всю церковну утвар, ікони, священничий одяг, богослужбову та іншу духовну літературу тощо. Магазин працює в понеділок–п'ятницю з 10 до 18 год.,

ПАЛОМНИЦТВА

5 квітня – до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мирооточива ікона) – монастир у Межирічі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 4 квітня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 60 грн.
15–22 квітня – до святинь Грузії (сім днів): Мцхета – Тбілісі – Телаві (Кახетія) – Сігнахі – Ахалціхе (Месхетія). Зголошуватися до 5 квітня (наявність закордонного паспорта). Орієнтовна вартість поїздки – 650 доларів США (переліт, проживання, дворазове харчування, трансфер, страхування тощо).

24 квітня – до чоловічого монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького р-ну. Зголошуватися до 23 квітня. Виїзд о 17.00. Повернення – о 20.00. Вартість поїздки 10 грн.
26–28 квітня – піша проща до почаївських святинь. Зголошуватися до 25 квітня. Вихід о 6.00.
28 квітня – до почаївських святинь, Літургія за участю архієпископа Михаїла на Божій горі. Зголошуватися до 27 квітня. Виїзд о 6.30. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 60 грн.
2 травня – до святинь Києва: Печерська лавра – Феодосіївський, Введенський, Видубицький, Іонівський, Михайлівський Золотоверхий монастирі – Андріївська церк-

ва – Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголошуватися до 30 квітня. Виїзд 1 травня о 23.30. Повернення – 2 травня о 23.30. Вартість поїздки 150 грн.
9 травня – до Маняви (Івано-Франківська обл.): Скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Зголошуватися до 7 травня. Виїзд 8 травня о 23.30. Повернення – 9 травня о 23.30. Вартість поїздки 120 грн.

Виїзд (вихід) на всі прощі – від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Докладніша інформація та реєстрація – у паломницькій службі єпархії (головна координаторка Лариса Савчук) за тел. (0332) 71-83-77.

ОФІЦІЙНО

Ієромонаха **Іо-ва (Богуша)** звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святої Трійці в с. Тростянець та зараховано насельником монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерецького дек. (указ № 12 від 19 лютого 2010 р.).

Протоіерея Тараса Манелюка звільнено від обов'язків ківерецького декана, а **протоіерея Івана Семенюка** призначено на цю посаду (укази № 13, 14 від 19 лютого 2010 р.).

Протоіерея Миколу Цапа призначено тимчасово виконуючим обов'язки луцького міського декана (указ № 15 від 19 лютого 2010 р.).

Священника Сергія Ледовка призначено настоятелем парафії Святої Трійці в с. Тростянець Ківерецького дек. (указ № 16 від 19 лютого 2010 р.).

Священника Івана Заторського звільнено від обов'язків настоятеля парафії Благовірного князя Константина Острозького в Олиці Ківерецького дек., а **протоіерея Тараса Манелюка** призначено на цю посаду з зарахуванням парафії до Цуманського дек. (укази № 17, 19 від 23 лютого 2010 р.).

Священника Василя Довбуша звільнено від обов'язків настоятеля парафії Святої Трійці в с. Сильно (урочище Лопатень) Ківерецького дек., а **протоіерея Петра Герасимука** призначено на цю посаду з зарахуванням парафії до Цуманського дек. (укази № 18, 20 від 23 лютого 2010 р.).

Протоіерея Стефана Савчука звільнено від обов'язків настоятеля парафії Апостолів Петра й Павла в с. Домашів Цуманського дек. (указ № 21 від 24 лютого 2010 р.).

Священника Василя Гламазду звільнено від обов'язків настоятеля парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці у с. Веснянка Ківерецького дек. (указ № 22 від 24 лютого 2010 р.).

Протоіерея Олега Ткачуса призначено настоятелем парафії Апостола Филипа в Луцьку та кліриком собору Покрови Пресвятої Богородиці в Ківерцях (укази № 24, 25 від 2 березня 2010 р.).

Священника Валерія Кота призначено настоятелем каплиці Мучениці Тетяни Шацького лісового коледжу (указ № 27 від 10 березня 2010 р.).

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку

Свідоцтво про державну реєстрацію:
ВЛ № 219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано в МП «Зоря»
м. Луцьк, просп. Волі, 2. Тел. (0332) 24-60-38
Наклад 4000 пр. Ціна за домовленістю
Зам. № 166 від 23.03.2010 р.

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс 91241
Засновник і видавець –
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату
www.pravoslavja.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025 м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакція:

протоіерей Віталій СОБКО (заст. головного редактора), священник Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор і коректор), Олександр БІЛЬЧУК (верстка, «ІНЦІАЛ»), Галина МЕЛЬНИК (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.